4. 12. 2022 – Neste dobré ovoce

1. čtení: Iz 11, 1-10

Píseň: NEZ448 – Před tebou, Pane, temno ztrácí sílu svou

Základ kázání: Mt 3, 1-12

Kázání: Milí shromáždění,

přiblížilo se království Boží! Je zase o rok blíž! Zase o kousek blíž je doba, kdy bude vládnout všem lidem Duch moudrosti a rozumnosti, Duch poznání a bázně Hospodinovy. Protože Bůh sám. Zase o kousek blíž je doba spravedlnosti zejména pro nuzné a pokorné – stejně jako doba bázně Hospodinovy.

Přiblížila se doba, kdy dravci budou trávit čas se svou kořistí v míru a pokoji. Dojde k naprosté proměně všeho, co považujeme za normální a přirozené. K proměně všeho, bez čeho, máme za to, se svět neobejde – jako je například potravní řetězec. Lev i medvědice budou vegetariáni, budou žrát slámu.

Zase o kousek blíž je čas, kdy už *nikdo nebude páchat zlo*. Nikdo nebude šířit zkázu na Hospodinově hoře – ani jinde. Kdy nejen lidé, ale celá země bude naplněna poznáním *Hospodina*. Všichni Ho budou znát. Všichni se *k* Hospodinu budou znát. Dokonce celé národy budou vyhledávat ten prastarý kořen Jišajův. A tak místo Božího odpočinutí.

A člověk má na toto vše i další, co přináší už *přibližování* se Božího království, reagovat *pokáním*. Ne radostí. Ne jásáním. *Pokáním*. Tedy vyznáváním vin. Závazným slibem již nečinění zla a hříchu. Právě tváří v tvář nezměrnému Božímu dobru.

Jak celé své učení shrnuje Jan Křtitel. A, co je zajímavé, také Ježíš Kristus. Ježíš shrnuje své učení *úplně stejně*, jako Jan Křtitel: Přiblížilo se království nebeské, a tak čiňte pokání. Čiňte pokání, *protože* se přiblížilo Boží nebeské království. (Mt 4, 17)

Podivné. Z víry a z Boha se přece máme hlavně radovat – to znovu a znovu zvěstovali a zvěstují zástupy křesťanů-laiků, farářů, sborů i církviček.

Tak proč Bible říká něco zcela jiného – až opačného? Pokání přece nemůže být radostné ani příjemné. Vždyť obnáší připomenutí

a vyslovení vlastního zla, viny a hříchu. Vůči lidem i vůči Bohu. Před lidmi i před Bohem.

Tak kolik lidí naláká do kostelů, do církví, do služby Bohu tahle podivná zvěst Jana Křtitele i Ježíše Krista? „Boží vláda je už blízko. Je skvělá, úžasná – dokonce nepředstavitelně. A proto *čiňte pokání*!“ Jestli přece chceme, aby lidé chodili do kostelů, musí jim to být příjemné. Musíme je zlákat a nalákat. Musíme hlavně mluvit o radosti z Boha, vzkříšení, věčného života, společenství a tak dále!

A přesto už Jan Křtitel mluvil tak, že by to dnes snesl od faráře nebo kněze jen málokdo: „Plemeno zmijí!“ „Kdo vám řekl, že můžete utéct před nadcházejícím hněvem?!“ „Lopatu v ruce má ten přicházející proutek Jišajův – a použije ji k *pročištění* svého mlatu!“ „Jeho sekera už je na kořeni stromů – a všechny, které nenesou dobré ovoce, to od něj schytají!“

Šokující. Dnes už asi dokonce nepředstavitelné. Přesto i *Ježíš* mluvil opakovaně *stejně*. Stejně drsně a tvrdě kázal např. také Mistr Jan Hus. A ještě důležitější šok: Za Křtitelem vycházely zástupy lidí z celého Jeruzaléma, Judska i z okolí.

Jak to, když nemluví o tom, že „to dobře dopadne?“ Jak to, když neříká vlastně nic pozitivního, příjemného? Jak to, když furt akorát do lidí ryje, rýpe, útočí na ně a „šahá jim do svědomí?“ To je přece *proti* všem způsobům misie. *Proti* všem lidským brožurkám a nápadům. Je to přece *proti* přirozenosti – být tvrdý a přísný na lidi proto*, aby mě poslouchali*. Aby pravidelně přicházeli. Aby se změnili. Aby se zvedli se svých víceméně pohodlných životů a odešli daleko za město až k Jordánu. A tam slyšeli další brutální slovní útoky. Před vlastním křtem.

Jak je tedy možné, že i Jana Husa chodili poslouchat celé zástupy, které se posléze vzepřeli římskokatolické nadvládě, ačkoli hovořil možná ještě drsněji – *na adresu zejména svých posluchačů*?! Jak to, když je to proti všemu, kvůli čemu přece do kostela přicházejí i celoživotní křesťané a členové?!

Jak je to možné?

Řečeno obráceně: Jak je možné, že i charismatické církve začali v České republice ubývat? Jak je možné, že i ta hnutíčka, která si vyzobávají z Bible právě jen ty krásné oddíly – jako např. dnešní Iz 11 – přestali růst a začali ubývat? Vždyť nabízejí a zvou právě k

kamarádství, hezkému společenství, „že to všechno dobře dopadne,“ „že to všechno vymodlíme a vyvěříme?“ Jak to, že ubývají?

Jak je to možné?

Protože právě Bohu, a tak Bibli, *absolutně nezáleží* na tom, jestli je něco tvrdé, drsné, nelíbivé nebo to lidé prostě jen nechtějí slyšet. Bohu a Bibli *absolutně nezáleží* na tom, jestliže jejich zvěst někomu líbí – vždyť je *jen* pro *lidské* dobro. Bohu je jedno, jestli jeho slovo splňuje jakékoli lidská tradice, metodiky, pravidla, představy.

Jediné, na čem Bohu, Bibli, Křtitelovi i Kristu záleželo, byla *pravdivost* jejich slov. A že jejich slova měla za cíl *spásu ostatních*. Jinak by také nemohla být pravdivá v Božím slova smyslu, protože by nebyla láskyplná. Bohu, Bibli, Janovi i Ježíšovi šlo o záchranu ostatních. Ačkoli ti o právě záchranu a spásu obvykle nestáli a nestojí. A hezká, líbivá slova člověka zachránit ze smrti, viny, zla a dysfunkčnosti, nemocnosti celého lidského světa *nemohou*. To, co člověk slyšet chce, ho zachránit *nemůže*. Vždyť ho to naopak upevňuje, utvrzuje v tom, jaký je. Co si myslí. Jak žije. To je pravý opak metanoie – obrácení a pokání!

Tak stejné platí pro Církev uplynulá dvě tisíciletí a platí i dnes: Buď zvěstujeme pravdu a odmítáme nepravdy, a nebo ne. Buď spoléháme na Boží slib, že zvěstování Boží pravdy ke spáse, záchraně lidí *vede*, a nebo ne. A jedinou možností změny lidského světa je změna lidí. Biblicky řečeno: Metanoia. Česky: Obrácení. *Pokání*.

Právě v odpovědi na víru v blížící se Boží království. Ačkoli se, podle všech dostupných dat, zdá být spíš vzdálenějším a vzdálenějším. Buď věříme Božímu Synu Ježíši Kristu, že jedinou správnou odpovědí na přibližující se ráj a finální vítězství dobra je *pokání*, a nebo ne.

Tak i advent je docela drsným obdobím. Ne jen sháněním a balením dárků. Ne jen připravováním všemožných besídek, koncertů, odpolední a dalších akcí. Ne jen plánováním návštěv a pečením a vařením. Dokonce vlastně vůbec ne hlavně tím vším, čím většina lidí tráví většinu zvláštnosti adventního času.

Advent je drsný hlavně přípravou na událost, kdy se všemohoucí, nekonečný, věčný, absolutní, nedosažitelný, svatý a nedotknutelný Bůh narodil v malém miminku. Do tohohle světa. Dobrovolně. Pro nás. Pro všechny.

To je *strašně* drsná zpráva. Tedy ne pro nás, samozřejmě. Ale pro toho Božího Syna. Který opustil to z-našeho-pohledu-přicházející království Boží, aby nás táhnul právě k tomuto království *blíž*. Aby nám ukázal *své* vlastní pokání, obrácení, změnu, metanoiu: Bůh, který se stal člověkem se vším všudy! Jakou větší změnu, obrácení, proměnu a ponížení si dovedeme představit? Co jsou ve srovnání s tím naše ponížení?

Čemuž tehdy Židé, navzdory všemu, docela dobře rozuměli. Obstojně rozuměli, že staletí trvající problémy jejich národa i země *jsou z velké části jejich vlastní vinou.* Vždyť už šest, sedm století nebyli suverénním národem. Místo toho byli trvale v něčím područí a pod něčí nadvládou. Také proto byli mnohem vnímavější skutečnosti, že je musí zachránit Bůh sám. Protože nikdo jiný je zachránit nemůže. Často ani z problémů všedních. Natožpak národních, mezinárodních nebo světových. Nebo dokonce ze smrti, nesmyslu, zbytečnosti, absurdity lidského bytí.

A tak je Křtitelova slova překvapivě *lákala*. Protože byla pravdivá a zvěstující spásu *ostatních*. Křtitel neusiloval nikoho šokovat ani sehnat lidi do kostela. Prostě jen zvěstoval Boží slovo pravdy: Každý strom, který dobré ovoce *nenese*, skončí v ohni.

Pravdivost Křtitelových slov pak jednoznačně dokládá také jejich nabídka *všem*. I ti zmijáci, hadi, darebáci a gauneři byli pozváni k metanoie. K obrácení. K pokání. Zcela konkrétně tím, že mají *nést dobré ovoce*. Jinak jsou všechny křty, obřady i další „dělání náboženství“ úplně jedno nebo ke zlému. Včetně lidského života.

Neste dobré ovoce. Tj. přinášejte, působte dobro druhým lidem. Hlavně spásu, záchranu skrze spoléhání na Boha. Ale také pomoc i s kdečím banálním, obyčejným, normálním. Ale spása ani pomoc *není možná* bez pravdivého porozumění situaci. Čím víc se mýlíme v porozumění situaci, problému, zlu, tím víc mu půjdeme na ruku. Tím víc ho budeme šířit a posilovat. Protože tím méně budeme vůbec už vědět, co je v dané situaci vůbec dobré. Správné. Božské. Boží.

Proto se u toho proutku z pařezu Jišajova opakuje *jen* jeho prodchnutí bázní Hospodinovou a jeho Boží spravedlnost.

Amen.

Píseň: NEZ438 – Bohu chvála buď i čest